

page

Copycat ร้านอาหารสัตวแพทย์ศา

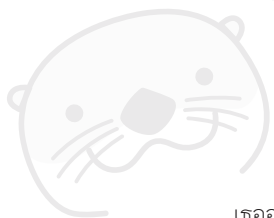
카페캣 식당

พอมยูจิน

เขียน

หัตถยา ฤชงค์ชัย

แปล

เธออยากมีห้องหนังสือแบบนี้มานานแล้ว
ชั้นวางหนังสือที่ทำจากไม้เนื้อดีกับโต๊ะทำงานที่มีแสงแดดส่องถึง
และเก้าอี้พนักพิงหนังนุ่มสบาย

— พอมยูจิน

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

หากเลือกขโมยชีวิตของใครสักคนมาเป็นของตัวเองได้ คุณจะเลือกขโมยหรือไม่ และจะเลือกขโมยชีวิตของใคร หากถามแบบนี้ ขอเดาว่าภายในเวลาไม่มากไม่น้อยไปกว่า 30 วินาทีคงมีชื่อที่ผุดขึ้นมาในความคิดมากมาย อาจจะเป็นเศรษฐกิจที่รวยเป็นอันดับต้น ๆ ของโลก ไอ돌สาวสวยที่ได้รับความรักมากมาย หรือจะเป็นคนใกล้ชิดอย่างเพื่อนที่ดูจะมีชีวิตดีกว่าตัวเอง

ในยุคที่ผู้คนใช้โซเชียลมีเดียกันอย่างแพร่หลาย ต่างคนต่างใช้สื่อนั้นแบ่งปันความทรงจำและช่วงเวลาที่น่าประทับใจ พอกดเข้าไปในแอปพลิเคชันที่ไร้กั้นมีแต่ภาพสวยงามน่าดูชม คล้ายกับว่าทุกคนบนโลกนี้ต่างมีชีวิตที่งดงามราวเทพนิยาย และมีเพียงตัวเราเท่านั้นที่ยังต้องพยายามอย่างหนักเพื่อไม่ให้ถูกลังคมทิ้งไว้ข้างหลัง

แม้จะไม่อยากพูดประโยคสวยหรูสุดคลีเซ่ที่ว่า ทุกคนต่างก็กำลังเผชิญปัญหาหนักในแบบของตัวเองกันทั้งนั้น แต่ก็คงมีเพียงประโยคนี้ที่พอจะเป็นคำตอบได้ว่าหากเลือกขโมยชีวิตใครสักคนมาจริง ๆ ผลที่ตามมาจะดีหรือร้ายอย่างไร

ถึงอย่างนั้นก็หวังว่าร้านอาหารก๊อบบี้แอดจะไม่ปรากฏขึ้นต่อหน้าทุกคนนะ...

คำแนะนำ

จะเป็นอย่างไรถ้าสามารถขโมยชีวิตของคนอื่นได้

“6 นาฬิกา 6 นาที 6 วินาที” คือเวลาเปิดร้านก๊อปปี้แคต ที่ดูแลจัดการโดย “โลกิ” หัวหน้าพ่อครัวแห่งนรก นี่อาจกลายเป็นจุดพลิกผันในชีวิตของใครสักคนตามที่ต้องการก็ได้ ขอเพียงแค่ต้องทำตามเงื่อนไขของปีศาจให้ได้เท่านั้น หากชีวิตดีมีความสุขอยู่แล้วคงไม่จำเป็นต้องไปขโมยชีวิตใคร แต่ถ้ายังไม่พอใจในชีวิตของตนและเห็นว่าคนอื่นดูมีความสุขจนอยากขโมยชีวิตของเขามาเป็นของตัวเองละก็ ร้านนี้ตอบใจให้ได้แน่

แต่แน่นอนว่าไม่มีอะไรได้มาฟรี ในเมื่ออยากได้ชีวิตของใครบางคนมาเป็นของตัวเอง ก็ต้องมีอะไรบางอย่างมาแลกเปลี่ยนอะไรบางอย่างที่ว่่านั้นก็คือสิ่งที่เรียกว่าเรซีพี้แห่งจิตวิญญาณ

ยินดีต้อนรับผู้อ่านทุกท่านสู่ร้านก๊อปปี้แคต ร้านอาหารสุดลึกลับที่จะทำให้ชีวิตของใครหลายคนเปลี่ยนไปอย่างไม่น่าเชื่อ โปรดระมัดระวัง อย่าบอกเรซีพี้แห่งจิตวิญญาณของคุณให้ใครรู้เป็นอันขาด เพราะไม่ว่าใกล้ตัวคุณอาจมีสถานที่เหมือนร้านก๊อปปี้แคตอยู่ก็ได้ ชีวิตของคุณค่าร้านอาหารแห่งนี้เป็นอย่างไรกันบ้าง เชิญไปดูเรื่องราวของพวกเขาได้เลย ขอให้มันเป็นช่วงเวลาที่ดีของคุณ

สารบัญ

ช็อกโกพายของจอมโกหกปลิ้นปล้อน 1

ไข่ม้าที่ยังไม่สุก 59

ชาเลมอนดองน้ำผึ้งแห่งการพินคิน 123

จาปาเกตติที่หมุนวนไป 179

ข้าวมันฝรั่งกับข้าวปั้น 241

ส่งท้ายจากผู้เขียน 286

เกี่ยวกับผู้แปล 289

ช็อกโกพายของจอมโกหกเปลี่ยนไป

ขโมย ชีวิตของคนอื่นได้นั้นหรือ

ใบหน้าของอีกฝ่ายยื่นเข้ามาใกล้ก่อนที่จะขยับห่างออกไปของฮย็อนอามองหางตาที่โค้งงอเหมือนดวงจันทร์ครึ่งดวงของผู้ที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์แล้วรู้สึกคอแห้งขึ้นมา อาการเมากรีมที่ค่อย ๆ สร้างไปทำให้เธอเริ่มได้สติ แต่นั่นกลับทำให้ยิ่งกระหายมากขึ้น ของฮย็อนอาเป็นคนยึดติดกับความเป็นจริงอย่างถึงที่สุดสมัยเด็กเธอไม่เคยเข้าใจเพื่อนๆ ที่วาดฝันให้นกฮูกบินคาบบัตรเชิญมาส่งเลย และเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่เธอก็ยังไม่เข้าใจเพื่อนที่วาดฝันถึงความรักเหมือนในละครรักด้วย เธอไม่เคยซื้อลอตเตอรี่มาก่อนจนกระทั่งอายุ 25 ปี เพราะเสียจ่ายเงินห้าพันวอนที่ต้องใช้ไปกับสิ่งที่รู้อยู่แล้วว่าจะเสียเปล่า

ทว่าของฮย็อนอากลับหันหัวกับคำพูดของคนที่เพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก

‘คงเพราะไม่ได้คุยกับใครมานานแน่ ๆ ไม่สิ น่าจะเป็นเพราะแสงไฟ เพราะแสงไฟในร้านนี้ดูแปลกตาด้วยละมั้ง หรือถ้าไม่ใช่เพราะแสงไฟ ก็ต้องเป็นเพราะคนคนนั้นแน่ แต่ทำไมนะ ทำไมถึง

หน้าตาเหมือนฉันได้ขนาดนั้น ร้านอาหารน้ำมันอะไรกัน รู้สึกเหมือนถูกปีศาจจิ้งจอกล่อลวงเลย'

กีก แก้วแชมเปญทรงสูงวางลงตรงหน้าของฮย็อนอา

"นี่คืออาหารต้อนรับ ถ้ากินเข้าไปเมื่อไหร่ สัญญาก็จะเริ่มดีขึ้น"

ขนมสายไหมสีชมพูฟูฟ่องเหมือนก้อนเมฆลอยล่องอยู่บนแชมเปญสีทองที่เต็มไปด้วยประกายระยิบระยับในสามส่วน ผมของผู้หญิงในรูปก็เป็นสีชมพูเช่นกัน ตัวหนังสือจากข่าวที่เธออ่านมาทั้งคืนลอยละล่องอยู่ในแก้วแชมเปญ นั่นเป็นข่าวที่ทำให้ของฮย็อนอาออกจากบ้านมาในเวลา 6 โมงเช้า เมื่อนึกถึงเนื้อขำนั่นก็ยิ่งทำให้เธอกระหายมากขึ้น ของฮย็อนอาจับแก้วแชมเปญไว้นั่น แม้จะไม่อยากยอมรับ แต่ก็ต้องยอมรับอย่างไม้อาจเลี่ยงเหตุผลที่ของฮย็อนอาหวนไหวเมื่อได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย

ข่าวลือเรื่องการเดทของยูอิลอุผู้เป็นเม่น¹ ของเธอ

ชีวิตในแต่ละวันของของฮย็อนอาเป็นกิจวัตรอย่างมาก แม้จะเป็นเพียงคนไร้ประโยชน์ในมุมห้อง แต่ก็ใช้ชีวิตเป็นกิจวัตร เธอเริ่มต้น

¹ คำศัพท์ในวงการแฟนคลับ หมายถึงสมาชิกที่ตัวเองชอบที่สุดในวง

วันใหม่ด้วยการตื่นนอนประมาณบ่ายโมง และแหม่มประตูออกไป
ชะเง้อมองด้านนอก ภารกิจแรกและภารกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของวัน
คือการออกไปอาบน้ำและหยิบของกินกลับเข้าห้องโดยไม่ต้อง
เผชิญหน้าคนในครอบครัว หากภารกิจล้มเหลว เธอจะต้องทนรับ
สายตาท่จ้องเขม็งมาทั่วทั้งร่างราวกับจะบอกให้ไปทำงานทำเร็ว ๆ
แต่เรื่องไม่ได้เป็นแบบนี้มาตั้งแต่แรก ตอนที่เพิ่งลาออกจากงาน
ทั้งพ่อแม่และพี่ชายต่างก็ปลอบใจว่าเรื่องแบบนี้อาจเกิดขึ้นได้
เพราะนี่เป็นงานแรก แต่เมื่อซองฮย็อนอายุไม่ได้งานใหม่และ
เริ่มขลุกอยู่ในห้องนานขึ้น บรรยายาศก็เริ่มเปลี่ยนไป คนทั้ง
ครอบครัวต่างตำหนิติเตียนเรื่องการว่างงานของซองฮย็อนอา
ด้วยคำพูดจู้จี้จุกจิก ค่ำบ่นเวลาเมา เสียงถอนหายใจ และแวตตา
แต่ซองฮย็อนกลับเลือกที่จะไม่เผชิญหน้ากับพวกเขาเท่าที่จะ
เป็นไปได้แทนการไปทำงานทำ เพราะเมื่อเปิดตู้เย็นแล้วยังคง
มีอาหารและของว่างสำหรับซองฮย็อนอาที่แม่เตรียมไว้ให้
ซองฮย็อนอาท่รู้สึกว่ามันเป็นสัญญาณบอกว่า “ยังไม่เป็นไร”

เมื่อกลับมาที่ห้องพร้อมของกินและเปิดคอมพิวเตอร์
หลังจากนั้นเธอก็จะเข้าไปอยู่ในโลกหลุมดำอันแสนสุขกายสบายใจ
เธอเปิดซีรีส์ดูบ้าง ดูยูทูบบ้าง โดยที่เปิดหน้าต่างโซเซียลมีเดีย
ไว้ที่มุมจอ เมื่อดูไปสักพักก็กดรีเฟรชโซเซียลมีเดียและคลิก
“ถูกใจ” โพสต์ บันทึกรูปภาพ และดูวิดีโอต่ออีกครั้ง สิ่งที่ค้นหา
เป็นส่วนใหญ่คือเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มไอดอลที่มีชื่อว่า “N2R” ซึ่งเธอ

เป็นแฟนคลับมาได้ 1 ปีแล้ว เมินของเธอคือยูอิอุผู้มีตำแหน่ง ร้องเสริม การเป็นแฟนคลับคือความสุขเพียงอย่างเดียวที่ช่วย ค้ำจุนชีวิตของซองฮย็อนอา เธอเก็บรวบรวมรูปภาพและ GIF ของ ยูอิอุราวกับตกหลุมรักครั้งแรก ค้นหาข่าวเกี่ยวกับยูอิอุทั้งหมด และดูแฟนแคม² ที่อัปโหลดโดยแฟน ๆ ที่ได้เข้าร่วมชมการอัด รายการอย่างจดจ่อทุกวินาที เข้าสู่ระบบในแฟนคอมมิวนิตีและ เขียนโพสต์สารภาพรักต่อยูอิอุ แสดงความคิดเห็นในโพสต์ ของคนอื่น จากนั้นก็อ่านความคิดเห็นในโพสต์ของตัวเองและ แสดงความคิดเห็นอีกครั้ง ซองฮย็อนอาใช้เวลาการทำงานกรรม ในแฟนคอมมิวนิตีค่อนข้างมาก ด้ายที่หลุดล่อยออกมาจากใจด้าย ซึ่งพันกันแน่นเพราะชื่นชอบยูอิอุเหมือน ๆ กันพันแขนพันขา ของซองฮย็อนอาเอาไว้ ความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งนี้เปรียบเหมือน การได้อยู่ในยานอวกาศอันแข็งแกร่งที่ทำให้ซองฮย็อนอาท่องไป ในหลุมดำได้อย่างสบายใจ ปัญหาทั้งหมดมลายหายไป สมอง ของเธอเต็มเปี่ยมด้วยความสุขใจอย่างสมบูรณ์

ทว่าบางครั้งหลุมดำก็เหวี่ยงซองฮย็อนอาออกมา นั่นคือ เวลาที่มีโฆษณาเครื่องสำอางแทรกขึ้นมาระหว่างดูยูทูบ หรือ มีประกาศรับสมัครงานของบริษัทบันเทิงปรากฏะปนขึ้นมาใน โพสต์โซเชียลมีเดีย ทุกครั้งที่อัลกอริทึมแนะนำวิดีโอในหมวดหมู่

² หมายถึงวิดีโอของศิลปินที่มักจะถ่ายโดยแฟนคลับ

ที่เกี่ยวข้องกับนักร้องอย่างยูอิลลู่ เช่น วิดีโอ “แต่งหน้าตามคนดัง” ของฮย็อนอา ก็จะกลับมาสู่โลกแห่งความเป็นจริง ของฮย็อนอา ดูวิดีโอที่นั่นพลางกั๊กปลายเล็บ เธอได้รู้ว่าเทรนด์การแต่งหน้า เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วแม้จะผ่านไปเพียงหนึ่งปีเท่านั้น จากนั้นเธอจึงเข้าเว็บไซต์หางานโดยที่ยังกั๊กเล็บต่อไปจนแทบจะ เลือดยอดออก เมื่อพิมพ์ค้นหาด้วยคำว่า “แต่งหน้า” ลงไปในประเภท ของงาน เธอก็เห็นรายการต่าง ๆ ปรากฏเรียงรายขึ้นมามากมาย และเมื่อของฮย็อนอาเห็นประกาศรับสมัครงานของร้านแต่งหน้าที่ คຸ້ນซื่อ เธอจึงเลื่อนเคอร์เซอร์เมาส์ไปเหนือปุ่ม “สมัครงาน” และ ลังเลอยู่ครู่ใหญ่ เพราะเธอรู้ว่าเมื่อใดที่กดเคอร์เซอร์ด้วยนิ้วชี้ ขึ้นตอนต่อจากนั้นจะดำเนินไปโดยที่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความต้องการ ของตนอีกแล้ว

ตอนที่เธอได้งานทำที่แรกก็เป็นเช่นนั้น เมื่อสมัครงานไป และมีการติดต่อกลับมา เธอจึงไปสัมภาษณ์และได้รับแจ้งผลว่า ผ่านการสัมภาษณ์ก่อนจะถึงวันเริ่มงานเพียงสองวัน ที่นั่นเป็นร้าน ที่ค่อนข้างมีชื่อเสียงและได้ออกสื่ออยู่บ่อย ๆ ว่าเป็นร้านประจำ ของคนดัง ผู้จัดการร้านส่งต่อลูกค้าของตัวเองให้กับของฮย็อนอา สามคน เธอจึงคิดว่าเขาเป็นคนดี เธอคิดอย่างนั้นมาตลอดจน กระทั่งผู้จัดการตามของฮย็อนอา มาในคืนวันหนึ่งหลังเลิกงาน ผู้จัดการสะกดรอยตามเธอนานกว่าสิบวัน ตอนแรกเธอก็คิดว่า เขาบังเอิญไปทางเดียวกันพอดี แต่ในวันที่เธอแวะร้านสะดวกซื้อ

และได้เห็นว่าผู้จัดการจ้องมองเข้ามาจากด้านนอกก็ทำให้เธอตกอยู่ในความหวาดกลัว วันถัดมาหลังจากเกิดเหตุการณ์ที่ร้านสะดวกซื้อ ของฮย็อนอาจึงตัดสินใจถามผู้จัดการที่กำลังเดินตามเธอมาว่าต้องการอะไรกันแน่ เมื่อผู้จัดการเอ่ยปากชวนของฮย็อนอาไปนอนด้วยกัน เธอจึงรีบวิ่งหนีมาอย่างสุดชีวิต และตั้งแต่นั้นก็ไม่มีเพื่อนร่วมงานคนไหนเรียกของฮย็อนอาไปกินข้าวด้วยกันอีกเลย เมื่อของฮย็อนอาให้บริการลูกค้า ผู้จัดการก็เอาแต่ดะปากและเข้ามาดูแลลูกค้าคนนั้นด้วยตัวเอง โดยที่ไม่บอกเลยด้วยซ้ำว่าเธอควรทำหรือไม่ควรทำแบบไหน เขาเพียงแค่อัปเดตของฮย็อนอาออกมาต่อหน้าลูกค้าราวกับทนดูต่อไปไม่ไหวเท่านั้น ส่วนคนในร้านเมื่อเห็นแบบนี้ก็ได้แต่หัวเราะ ไปหวานเสนห์ผู้จัดการจนได้ลูกค้ามานี้ ฐพิษชัด ๆ แต่กลับเที่ยวไปบอกใครต่อใครว่าถูกสะกดรอยตาม ผู้จัดการเขาไม่ได้สนใจไม่ตอกถึงขั้นต้องไปยุ่งกับคนแบบนั้น เสียงชุบฉิบหาของเพื่อนร่วมงานได้ยื่นมาถึงหูของฮย็อนอา แม้แต่งงาน จิปาถะที่ปกติแล้วต้องเป็นหน้าที่ของเด็กใหม่ เธอก็ยังไม่ได้ทำ และได้แต่นั่งจับเจ้าหลบลมอยู่ในร้านคนเดียววันแล้ววันเล่า ทุกครั้งที่เป็นอย่างนั้น ของฮย็อนอาจะรู้สึกเหมือนตัวเองเป็น กองขยะกองโต

ถ้าเวลาผ่านไป หากผ่านไปเรื่อย ๆ และได้งานทำอีกครั้ง สักวันก็ต้องพบเจออีก

ในโลกอินเทอร์เน็ตจะเรียกคนที่เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องว่า “คนไร้ประโยชน์ในมุมห้อง” หรือ “เศษสวะในมุมห้อง” หลังจากออกจากที่ทำงานที่แรกเพราะทนถูกกลั่นแกล้งต่อไปไม่ไหวของฮย็อนอาก็เอาแต่ซุกอยู่ในห้องเป็นเวลาหนึ่งปีจนเรียกได้ว่าเป็น “เศษสวะในมุมห้อง” อย่างแท้จริง ทุกครั้งที่ไม่กล้ากดปุ่ม “สมัครงาน” เธอมักจะพยายามหาเหตุผลเข้าข้างตัวเองว่าอย่างน้อยการปล่อยตัวตายซากอยู่ในห้องอย่างเงิบ ๆ ก็ยังดีกว่าถูกคนอื่นมองเป็นเหมือนเศษสวะ แต่ในวันที่รู้สึกแบบนี้ ไม่ว่าทำอย่างไรเธอก็กลับเข้าไปในหลุมดำไม่ได้อีก

ในเวลาเช่นนั้น เธอจึงต้องการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สิ่งที่ทำให้เธอตั้งสติขึ้นมาคลุ้มคลั่งและเดินออกไปถึงร้านสะดวกซื้อหน้าบ้านมีแค่เครื่องดื่มแอลกอฮอล์เท่านั้น เมื่อกลับเข้ามาก่อนหนึ่งทุ่มซึ่งเป็นเวลาที่คนในครอบครัวกลับจากที่ทำงาน เธอมักจะนอนเก็บแรงจนถึงเที่ยงคืน เพราะหากนั่งดื่มในขณะที่สมาชิกในครอบครัวยังไม่นอนแล้วอยากเข้าห้องน้ำขึ้นมาคงไม่ดีนัก จากนั้นก็ตื่นขึ้นมาตอนเที่ยงคืนและนำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ที่ซื้อไว้ออกมานั่งดื่มพร้อมกับท่องอินเทอร์เน็ตต่อ ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์จะทำให้ประตูแห่งหลุมดำเปิดออก และทำให้ของฮย็อนอามีความสุขได้อีกครั้งจนกระทั่งนั่งหลับไปตอน 7 โมงเช้า

แต่ในวันนั้น ประมาณ 12 ชั่วโมงก่อนที่เธอจะเริ่มสงสัยว่าตัวเอง อาจถูกปีศาจจิ้งจอกล่อลวง

ความสับสนภายในหลุมดำทั้งครึ้นลงมา จุดเริ่มต้นของการ พังทลายคือโซเชียลมีเดีย พื้นที่ที่กตริเพรชก็มีโพสต์ต่าง ๆ ปรากฏ ขึ้นเต็มฟีด เธอจึงชันตัวนั่งหลังตรงด้วยความสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น ‘มีข่าวเด็ดจริงอะ’ ‘ยูอิลอุบ่าไปแล้วหรือไง เพิ่งเดบิวต์ได้สี่ปี ก็มีเรื่องฉาวแล้วหรอ’ ‘ถ้าจะคบใครจริง ๆ ก็คบคนที่มีระดับหน่อย ไม่ได้หรือไง น่าอายชะมัด’ ซองฮย็อนอาเริ่มค้นหาข้อมูลด้วยมือ ลั่นเทา ค้นหาแล้วค้นหาอีก แม้ว่าต้นสังกัดของ N2R จะประกาศ ยอมรับข่าวเด็ดแล้ว แต่เธอก็ยังคงค้นหาต่อไปไม่หยุด แม้แต่เสียง เป็ดประตูหน้าบ้านของสมาชิกในครอบครัวที่มักจะทำให้รำคาญใจ ก็ไม่มีผลต่อความรู้สึกแต่อย่างใด และแม้กระทั่งความง่วงที่มักจะ รุมเร้าเข้ามาตอนหนึ่งทุ่มจนเคยชินก็หายไปด้วย ซองฮย็อนอา อ่านข่าวเด็ดของยูอิลอุบ่าแล้วซ้ำเล่าจนฟ้าสว่าง ยูอิลอุที่อยู่ในข่าว กำลังโอบเอวผู้หญิงคนหนึ่งอย่างอ่อนโยน

ทำไม ทำไมต้องเป็นนายนี้ด้วย

เมื่อรู้สึกได้ถึงรสชาติของเลือดที่ปลายนิ้วหัวแม่มือ ซองฮย็อนอาจึงวิ่งหน้าตั้งออกจากบ้านมาทันที ขณะนั้นเป็นเวลา 6 โมงเช้า เธอต้องการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ นั่นเป็นความต้องการ ที่มากกว่าความกังวลว่าคนในครอบครัวอาจจะตื่นมาแล้ว และ มีโอกาสเผชิญหน้ากัน เธอรู้สึกว่าหากดื่มเหล้าเข้าไปคงจะช่วย

ให้ชาวเตตของยูอิลูหายไประหว่างไม่เคยเกิดขึ้น และหลุมดำของมันก็กลายเป็นพื้นที่แห่งความสุขได้อีกครั้ง เธอวิ่งไปที่ร้านสะดวกซื้อร้านประจำและซื้อเบียร์หกกระป๋องพร้อมกับโซจูอีกสองขวด ‘ฤดูใบไม้ผลิหนึ่งร้อยยอน รับฤดูด้วยไหมคะ’ เธอสายศีรษะเมื่อได้ยินเช่นนั้นและนำกระป๋องเบียร์ใส่ไว้ในตู้แช่ที่เคยขณะพลักเปิดประตูร้านสะดวกซื้อทั้งที่เอนไปด้านหลังด้วยความหนักอึ้งนั้น กลับตอกพื้ดกต³ ก็วิ่งหล่นไปรายลงมาราวกับกำลังเดินระบำและตกลงบนหน้าผากของซองฮย็อนอา

ฤดูใบไม้ผลิแล้วสินะ ฤดูใบไม้ผลิวนเวียนมาอีกครั้ง ตอนที่เธอลาออกจากงานเมื่อปีที่แล้วก็เป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิเหมือนกัน ตอนนั้นเธอยังคงเชื่อว่าเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาเยือนอีกครั้งคงมีอะไรเปลี่ยนแปลงไปบ้าง แต่เธอเลิกเชื่อแบบนั้นไปตั้งแต่เมื่อไรกัน

‘...แต่ยังไงก็ไม่ใช่ความผิดของฤดูใบไม้ผลินี่นา’

ซองฮย็อนอาหยิบกลีบดอกพื้ดกตที่ติดอยู่บนหน้าผากออกมาใส่ไว้ในกระเป๋า ทันใดนั้น บ้ายร้านอาหารที่อยู่ตรงข้ามร้านสะดวกซื้อก็เข้ามาในสายตา “คิมบับนรก⁴” ชื่อร้านที่เขียน

³ ไม้ดอกสีชมพูหรือสีขาวบานในฤดูใบไม้ผลิ คล้ายต้นซากุระของประเทศญี่ปุ่น

⁴ ชื่อที่ล้อมาจากแฟรนไชส์ร้านอาหารกินเล่นของเกาหลี คิมบับซอนกุก (คิมบับสวรรค์)

ด้วยตัวอักษรสีแดงบนพื้นสีดำดูร้อนแรงพอที่จะรับความ
อยากหลั่งได้

‘มีร้านแบบนี้อยู่ตรงนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่’

ตรงนั้นเป็นซอยที่เธอแวะเวียนมาบ่อยมากจนต่อให้มา
จนหาทางกลับบ้านไม่ถูกก็ยังไปร้านสะดวกซื้อได้ หากเคยเห็น
ป้ายแบบนี้มาก่อนละก็ ไม่มีทางที่เธอจะจำไม่ได้แน่ ซองฮย็อนอา
ข้ามถนนไปยืนบริเวณหน้าร้าน เมื่อเข้ามาดูใกล้ ๆ จึงเห็นข้อความ
ขนาดเท่าเล็บนิ้วก้อยที่ติดอยู่กลางประตูกระจก

ร้านก๊อปปี้แคต *OPEN TIME 666*

‘ชื่อร้านคือคิมบับนรกหรือก๊อปปี้แคตกันแน่ เวลาเปิดร้าน
ก็ประหลาดชะมัด’

เธอพยายามชะเง้อมองเข้าไปในร้าน แต่สิ่งที่เห็นในกระจก
เคลือบฟิล์มทึบแสงมีเพียงเงาขาว ๆ ของตัวเองเท่านั้น ในเมื่อ
มองไม่เห็นก็แค่ลืมหืมความตั้งใจและหันหลังกลับก็ได้ แต่เธอ
กลับก้าวออกจากหน้าร้านไม่ได้เลย ร้านค้าที่ปูผนังด้านนอกด้วย
หินอ่อนสีดำดูเหมือนกล่องของขวัญทรงสี่เหลี่ยมสีดำ เธอรู้สึก
ได้ว่ามีบางสิ่งที่ต้องการอยู่ภายในความดำมืดนั้น ขณะที่
ซองฮย็อนอาเกาะประตูกระจกราวกับถูกอะไรบางอย่างครอบงำอยู่
ประตูร้านก็ค่อย ๆ แฉกเปิดออก

“มีลูกค้ำมานี้ เข้ามาสิ”

เสียงที่เล็ดลอดออกมาทางประตูที่เปิดออกโอบล้อมของฮย็อนอาเอาไว้ เสียงนั้นเหมือนไอศกรีมวานิลลาหอมหวาน รสละมุนที่ละลายเหนียวหนึบ ของฮย็อนอามองเข้าไปทางประตูที่เปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง เธอกัดเล็บนิ้วโป้งและเดินเข้าไปในร้าน ถ้ากลับบ้านตอนนี้ เธออาจต้องเผชิญหน้ากับคนในครอบครัวก็ได้ เบียร์ที่ใส่ไว้ในตู้ก็หมดด้วย อีกอย่าง...เธอนึกเหตุผลที่ไม่ควรเข้าไปในร้านไม่ออกสักข้อ และนี่ก็ออกเพียงเหตุผลที่ควรเข้าไ้เท่านั้น

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในร้าน แสงไฟสีออโรราที่ปกคลุมเพดานและผนังทั้งหมดก็สาดส่องลงมาบนเสื้อผ้าของของฮย็อนอา แสงสว่างนั้นส่องออกมาจากด้านในชั้นหนังสือที่ติดตั้งอยู่ตรงกลางร้าน นั่นเป็นชั้นหนังสือแบบหมุนได้ทรงเกลียวที่ยื่นลงมาจากเพดาน แก้วสองตัววางอยู่หน้าโต๊ะบาร์ยาวขนานกับผนังด้านหนึ่ง และมีครัวแบบเปิดอยู่ด้านหลัง ในครัวมีอุปกรณ์ครบครันตั้งแต่เตาอบแบบมืออาชีพไปจนถึงเตาย่างที่ใช้ในร้านอาหารจีน ดูเหมือนเป็นสวนสนุกสำหรับคนทำอาหารไม่มีผิด

“เชิญนั่งตามสบาย”

ของฮย็อนอาสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่อีกฝั่งของโต๊ะบาร์

“หน้าเหมือนฉันเลย”

เหมือนกันมากจนรู้สึกเหมือนกำลังส่องกระจก ของฮัยอนาถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ก่อนที่จะเดินเข้าไปทางโตะบาร์และนั่งลงด้วยท่าที่ลึกลับ

‘เหมือนกันแค่นี้หน้าสินะ’

คนที่อยู่อีกฝั่งของโตะดูมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวแบบที่บอกไม่ได้ว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย คนคนนั้นเบียดไปด้วยความมั่นใจแบบที่ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนหรือเกิดอะไรขึ้นก็ยังคงยืนอย่างสง่าผ่าเผยโดยไม่ก้มศีรษะให้ใครง่าย ๆ

‘อยากเป็นแบบนั้นบ้างจัง’

ของฮัยอนาถหยิบเบียร์ออกมาจากตู้และวางลงบนโตะบาร์ ความอยากแอลกอฮอล์ที่หายไปชั่วขณะพุ่งพรุดขึ้นมาอีกครั้ง เธอเปิดเบียร์กระป๋องหนึ่งและดื่มเข้าไป ดื่มแล้วดื่มอีกเมื่อฟาดเข้าไปสามกระป๋องอย่างเต็มคราบจนเริ่มมีนเสียวอันหวานหูก็ล่อยเข้ามา

‘อยากขโมยชีวิตใครสักคนไหม ข้าทำให้เป็นจริงได้นะ’

มีลี ในตอนนั้นเธอรู้สึกอยากขโมยชีวิตของใครบางคนอย่างที่สุด

“ทำไมต้องเป็นสย็อนอาด้วย เรื่องเด็ดของเม็นฉันนะเหรอ ใครจะไปชอบล่ะ ถึงไม่ชอบ แต่ฉันก็อายุ 25 แล้วนะ รู้ๆ กันอยู่ว่าถึงพวกดารานักร้องจะบอกว่าไม่มีแฟน แต่ลับหลังก็แอบไปคบกันทั้งนั้นแหละ แต่ทำไมถึงต้องเป็นสย็อนอาด้วยล่ะ ทำไมต้องเป็นยายสมองกลวงนั้นด้วย ฉันเกลียดชังยายสย็อนอาที่นั่นที่สุดเลย”

“อยากขโมยชีวิตของคนของตัวเองเกลียดขนาดนั้นเลยงั้นเหรอ แปลกจริง”

ซองสย็อนอาพูดอะไรไม่ออก เธอเปิดฝาเบียร์กระป๋องสุดท้ายและกระดกดื่มทันที แล้วเบียร์หกกระป๋องที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อก็ต้องพบจุดจบเช่นนี้

“แค่นิทานคิดหนอยก็มาแขวะกันแล้วเหรอ ถึงยังงี้ก็ไปขโมยชีวิตยายนั้นมาจริง ๆ ไม่ได้อยู่แล้วนี่นา พูดถึงแค่นี้ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย ฉันไม่ได้ไปคอมเมนต์แย่ ๆ ใส่เธอสักหนอย”

นั่นเป็นเรื่องโกหก เธอเคยแสดงความคิดเห็นเชิงลบไปแล้ว หากนำความคิดเห็นเชิงลบที่ซองสย็อนอาโจมตีสย็อนอามารวบรวมไว้ด้วยกันคงได้ประมาณกระดาษ A4 สักหกแผ่น

“แล้วทำไมถึงต้องชื่อสย็อนอาด้วย ฉันชื่อซองสย็อนอา ยายนั้นก็สย็อนอา ใช้ชื่อในวงการว่าสย็อนอา แต่ชื่อจริงน่าจะเหมือนฉันปะ ๆ เลย ซองสย็อนอา ชื่อเหมือน แต่ชีวิตต่างกันคนละเรื่อง...ว่าแต่คุณชื่ออะไร”

“เรียกว่าโลกก็ได้ ชื่อจริงยาวหน่อยนะ เลยเรียกย่อ ๆ ว่า
โลก”

“โลกเหรอ ชื่อโลกเหมือนในหนังมาร์เวลเนี่ยนะ ชื่อแปลก
ดีจัง เป็นคนต่างชาติเหรอ”

“ข้าไม่รู้ว่าโลกจะชอบให้ตัวเองโดนเปรียบเทียบกับปีศาจ
หรือเปล่านั้น เทพองค์นั้นหยิ่งในศักดิ์ศรีมากซะด้วย”

“ปีศาจเหรอ คอนเซ็ปต์ชัดเจนดีนี่ ก็ได้ ฉันจะเชื่อว่าเป็น
ปีศาจก็แล้วกัน เอาละ ทีนี้ก็ช่วยรีบสลบชีวิตของฉันกับฮัยอนอา
ได้แล้ว”

ฮัยอนอา เธอคนนั้นคือคนที่ของฮัยอนอาอยากขโมยชีวิต
ของฮัยอนอา ไม่ชอบฮัยอนอาเลย ของฮัยอนอา ฮัยอนอา
ทั้งคู่เหมือนกันทั้งชื่อและอายุ เธอไม่ได้เกลียดฮัยอนอาตั้งแต่
ตอนที่อีกฝ่ายเดบิวต์เป็นเกิร์ลกรู๊ป และกลับประหลาดใจด้วยซ้ำ
ที่มีคนดังชื่อเหมือนตัวเอง ตอนนั้นของฮัยอนอาจึงหวังให้ฮัยอนอา
ประสบความสำเร็จ เพราะเธอรู้สึกว่าการที่เธอชื่อเดียวกันอย่าง
ฮัยอนอาประสบความสำเร็จ เรื่องการหางานของเธอก็อาจจะ
ไปได้ด้วยดีเหมือนกัน ขณะนั้นของฮัยอนอา กำลังมุ่งมั่นอยู่กับ
การฝึกฝนเพื่อให้ได้รับประกาศนียบัตรระดับ 3 จากโรงเรียน
สอนแต่งหน้า หลังจากนั้นของฮัยอนอา ก็ได้รับประกาศนียบัตร
จนได้ ส่วนของฮัยอนอา ก็มีผลงานออกมาเป็นครั้งคราวก่อนที่จะ
หายเข้ากลีบเมฆไป หรือจะเรียกว่าพวกเธอกลายเป็น “วงเงืง”

ไปแล้วก็ได้

หลังจากได้งานและต้องทนทุกข์ทรมานจากการทำงานและการถูกกลั่นแกล้งอยู่เป็นปีสองปี ซองฮย็อนอา ก็ลืมฮย็อนอาไป สิ่งที่เราปรารถนาอย่างแรงกล้าในเวลานั้นไม่ใช่ด้ายเส้นบาง ๆ ที่แค่เชื่อมโยงกันด้วยการมีชื่อเหมือนกันเท่านั้น แต่เป็นคนที่จะอยู่เคียงข้างเธออย่างแท้จริงต่างหาก หากมีใครสักคนคอยส่งยิ้มให้ก็คงดี สิ่งที่เราต้องการในวันที่ยื่นใบลาออกมีเพียงแค่นั้นจริงๆ ทว่าระหว่างทางจากที่ทำงานมาจนถึงบ้านก็มีเพียงยูอิลลู่ในโปสเตอร์บนป้ายโฆษณาในรถไฟฟ้าใต้ดินเท่านั้นที่ยิ้มให้ซองฮย็อนอา การนั่งมองโปสเตอร์ที่ติดอยู่ฝั่งตรงข้ามไปตลอดทางทำให้ซองฮย็อนอา กลืนน้ำตาเอาไว้ได้ เมื่อกลับมาถึงบ้านเธอจึงค้นหาข้อมูลของโฆษณานั้นและสมัครเข้าร่วมแฟนคอมมิวนิตีของยูอิลลู่ ผู้คนที่ไม่เปิดเผยตัวตนจำนวนมากในแฟนคอมมิวนิตีนั้นปฏิบัติต่อซองฮย็อนอาเป็นอย่างดีเพียงเพราะเธอชอบยูอิลลู่ ทำให้เธอรู้สึกเหมือนมีเชือกหลายร้อยเส้นกึ่งตัวลงมายังทุ่งอันกว้างใหญ่ที่ว่างเปล่าไร้ผู้คนและไม่มีอะไรให้ยึดเหนี่ยว ซองฮย็อนอาค่อย ๆ หลงใหลยูอิลลู่มากขึ้น หากจะพูดให้ถูกก็คือเธอรักในเชือกที่เชื่อมต่อกับยูอิลลู่มากกว่า แต่กลับสะกดจิตตัวเองว่าหลงรักตัวตนของยูอิลลู่

เมื่อรวบรวมข้อมูลของยูอิลลู่ไปเรื่อย ๆ จึงทำให้เธอได้รู้เรื่องดารานักร้องคนอื่นไปโดยปริยาย รวมถึงเรื่องที่วงของฮย็อนอา ยุบวงไปแล้ว และเรื่องที่ฮย็อนอาไปปรากฏตัวในรายการวาไรตี้

ต่าง ๆ เนื่องจากกำลังได้รับความนิยมเพราะคาแร็กเตอร์จอมซื่อบื้อ ด้วย คำพูดที่สยื่อนอาเอ่ยถามในรายการว่าไรต์ว่า ‘หายหักแปลว่าอะไรหรอคะ ความหมายเหมือนคำว่าหักหายหรือเปล่านะ’ สร้างคาแร็กเตอร์ “จอมซื่อบื้อผู้หัวไม่ดีแต่น่ารักและตรงไปตรงมา” ขึ้นมาในทันใด ซองสยื่อนอาชนลุกชนพองทุกครั้งทีเห็นคลิปสยื่อนอาทำตัวซื่อบื้อปรากฏในรายการแนะนำบนยูทูปของตน แต่เธอก็ไม่ได้กดปุ่มลบวิดีโอที่เกี่ยวข้องเหล่านั้น และเข้าไปแสดงความคิดเห็นเชิงลบในวิดีโอที่ขึ้นมาแทน ตอนแรกเธอหงุดหงิดที่คนซื่อบื้อเดียวกันทำตัวเหมือนคนเง่เง่า และเมื่อซื่อบื้อตัวเองอยู่ในห้องนานขึ้น เธอก็เริ่มหงุดหงิดว่าทำไมคนแบบนั้นถึงได้รับความนิยม ทั้งที่ซื่อบื้อเหมือนกันและอายุเท่ากัน แต่ดูเหมือนว่าสยื่อนอาจะมีชีวิตสุขสบายกว่าอย่างที่ไม่เทียบกันไม่ได้ เพียงเพราะหน้าตาดีกว่าเล็กน้อยเท่านั้น และด้วยความรู้สึกอิจฉา เธอจึงค้นหาข่าวของสยื่อนอาและเข้าไปแสดงความคิดเห็นเชิงลบ บางครั้งก็เข้าไปคุยในห้องแชตแอนตี้แฟนของสยื่อนอาด้วย เธอรู้สึกดีทุกครั้งทีได้เห็นถ้อยคำก่นด่าสยื่อนอาเต็มห้องแชต เพราะนั่นทำให้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็น “ซองสยื่อนอา” ที่ดีกว่า “ซองสยื่อนอา” ผู้โง่เขลาคนนั้น

แต่ตอนนี้ซองสยื่อนอากลับอยากเป็นสยื่อนอา ด้วยเหตุผลเดียวกันนั้น คือเพราะสยื่อนอาเป็นคนที่มีความเด็ดขาดกับยูอิชิ

“ข้าเปลี่ยนให้ได้นะ ทำไมไม่ลองดูหน่อยละ ไม่มีอะไร

เสียหายนี้”

“แล้วฉันต้องทำยังไงล่ะ”

“ง่ายมาก แค่ไปหาเรซีพีแห่งจิตวิญญาณของผู้ที่ต้องการ
ชโมยชีวิตมา แล้วข้าจะทำอาหารตามเรซีพีนั้นให้ลูกตัวเอง เมื่อใด
ที่ลูกคำกินอาหารนั้น ก็เท่ากับซื้อตกลงเป็นอันเสร็จสมบูรณ์ แล้ว
ข้าก็จะทำให้ลูกคำชโมยชีวิตที่ต้องการได้เพื่อแลกกับเรซีพี”

“เรซีพีแห่งจิตวิญญาณคืออะไร”

“อาหารที่ไม่ได้สัมผัสด้วยการรับรู้รสชาติแต่ตราตรึงอยู่
ในใจ ข้าหมายถึง ‘เรื่องราว’ เกี่ยวกับความทรงจำนั้นๆ นะ ที่
อเมริกามักจะมีการถามนักโทษประหารว่าอยากกินอะไรเป็น
อาหารเช้าในวันที่จะถูกประหารชีวิต ท่านองเดียวกับอาหารคำ
มือสุดท้ายนะ รู้ไหมว่าพวกเขาสั่งอะไรกัน”

“ฉันจะรู้ได้ยังไงล่ะ”

“แล้วถ้าลูกคำสั่งอาหารมือสุดท้ายได้ คิดว่าจะสั่งอะไร”

ทำไม่ถึงต้องเป็นนักโทษประหารชีวิตด้วยเล่า ซองฮย็อนนา
ขมวดคิ้ว แม้จะไม่อยากจินตนาการอย่างนั้นเท่าไร แต่ถ้าจำเป็น
ต้องเลือกสักอย่างจะเลือกอะไรดีนะ บิงซู⁵ ในโรงแรมที่อยากลอง
มานานแต่ไม่เคยกินสักครั้งเพราะราคาแพงดีไหม หรือจะขอให้
เตรียมอาหารบุฟเฟต์⁶ให้ดี นี่จะเป็นอาหารมือสุดท้ายนี่นา ถ้า

⁵ น้ำแข็งไสเกล็ดหิมะ

กินของถูก ๆ ก็รู้สึกเหมือนจะขาดทุนยังงี้ก็ 모르 เธอนึกถึงอาหาร
หลากหลายชนิดวนเวียนอยู่ในหัว แต่ก็ยังไม่เห็นเมนูที่ใช้สักอย่าง สุดท้าย
ของฮัยอนอาจึงได้แต่ส่ายหน้า

“ไม่รู้สิ ไม่ได้นึกถึงอะไรเป็นพิเศษเลย”

โลกิกระเดาะปากเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“แสดงว่าลูกค้าไม่มีเรซีพีแห่งจิตวิญญาณสินะ”

“ทำที่นั่นมันอะไรกัน อย่าพูดเหมือนการไม่มีเรซีพีแห่ง
จิตวิญญาณเป็นความเสียหายใหญ่หลวงได้ไหม ไม่ต้องมีของ
แบบนั้นมันก็อยู่ได้่น่า สรุปแล้วนักโทษประหารชาวอเมริกันสิ่ง
อะไรกันมากที่สุดละ คาเวียร์หรอ”

“เปล่า เซตแฮมเบอร์เกอร์”

“ธรรมดาซะมด สูตรสำหรับทำแฮมเบอร์เกอร์มีเกรอะจะ
ตายไป แค่เนื้อสับ 500 กรัม ก็เป็นเรซีพีแห่งจิตวิญญาณแล้ว
หรอ”

“ไม่ใช่สักหน่อย บอกแล้วไงว่าเรซีพีแห่งจิตวิญญาณคือ
เรื่องราว คือสาเหตุที่ทำให้อาหารจานนั้นตราตรึงอยู่ในใจ เรื่องราว
ที่ว่่านั้นคือเรซีพี ส่วนผสมและวิธีทำอย่างละเอียดไม่ได้สำคัญเลย”

ของฮัยอนเอาไตร่ตรงคำพูดของโลกิ ไม่มีอะไรเสียหาย
อย่างที่โลกิกล่าวจริง ๆ สิ่งที่ต้องหาคำตอบมาให้ได้มีแค่
อย่างเดียว นั่นคืออาหารที่อีกฝ่ายคิดว่าเป็นเมนูพิเศษ และ
ปกติแล้วเหล่าคนดังก็มักจะพูดเรื่องแบบนั้นไว้ที่ไหนสักแห่งอยู่แล้ว

‘ถ้าทำให้ชีวิตของฮย็อนอากลายเป็นของฉันได้ละก็...’

ฮองฮย็อนอาตี๋มเบียร์ที่เหลือนจนหมดในคราวเดียว เมื่อได้เห็นเช่นนั้นโลกก็จางแว่กแถมเป่ญลงบนโต๊ะบาร์ แคมเป่ญในแก้วนั้นสวยงามมากจนเสียดายที่จะดื่ม ฮองฮย็อนอาไม่เคยดื่มแคมเป่ญมาก่อน ตอนเรียนที่วิทยาลัย เพื่อนๆ เคยชวนไปบาร์อยู่บ่อยๆ แต่เธอก็ไม่กล้าไปเพราะคิดว่าที่นั่นคงราคาแพงมาก

‘ถ้าเป็นฮย็อนอาคงได้ดื่มของพวกนี้อย่างจุใจสินะ’

เธอจินตนาการภาพฮย็อนอา นั่งหันหน้าเข้าหาบาร์อิลลู พร้อมกับเอียงแก้วแคมเป่ญขึ้นมา น้ำหมั้นไล่ชะมัด น้ำหมั้นไล่อย่างสุดจะทนจริง ๆ

“นี่คืออาหารต้อนรับ ถ้ากินเข้าไปเมื่อไหร่ สัญญาที่จะเริ่มต้นขึ้น”

ฮองฮย็อนอา ยกแก้วแคมเป่ญที่กำลังอยู่ในมือขึ้นมาดื่มรวดเดียว

“มีเวลาให้หนึ่งเดือน หลังจากผ่านไปหนึ่งเดือน เธอจะหาร้านนี้ไม่เจออีก เข้าใจไหม”

ฮองฮย็อนอา ออกมาจากร้าน ด้านนอกสว่างจ้าแล้ว เธอเดินตบัตตูปะกลับมาถึงบ้านด้วยความมึนเมาและหลับเป็นตาย ดูเหมือนว่าข่าวเด็ดของยูอิลลูและร้านค้ำแปลก ๆ จะหายไปกับการหลับไหล ทว่าเมื่อตื่นขึ้นมาในเวลาประมาณตี 1 ความทรงจำ

เกี่ยวกับร้านแปลก ๆ นั้นก็ผุดขึ้นมาอย่างแจ่มชัดพร้อมอาการ
เมาค้าง และโนโซเซียมมีเดียก็เต็มไปด้วยข่าวเดตของยูอิอุ เมื่อ
เธอควานหาในกระเป๋าเสื้อสูดเพื่อให้แน่ใจ ก็พบกีสบดอกพืดอกด
วางแน่นิ่งไม่ไหวติงอยู่ในนั้น

ซองฮย็อนอาพิมพ์คำว่า “ฮย็อนอา” ลงในช่องค้นหา

กลิ่นหอมกรุ่นของน้ำมันงาทำให้น้ำลายสอ สีของต้นหอมและ
เมล็ดงาที่โรยอยู่บนโจ๊กไก่ในซามอย่างน่ากินยิ่งทำให้เธออยาก
อาหารมากขึ้น ซองฮย็อนอาหยิบช้อนขึ้นมา

“คราวนี้จะได้จริง ๆ แล้วใช่ไหม ไ้อ์ทรานส...อะไรนั่นนะ”

“ทรานสเฟอร์ ข้าพูดเป็นครั้งที่สามแล้วนะ ช่วยจำหน่อย
เถอะ”

เมื่อสัปดาห์ก่อน ซองฮย็อนอากลับไป “ร้านก๊อปปีแคต”
อีกครั้ง เธอโน้มตัวยื่นหน้าเข้าไปด้านในเคาน์เตอร์ด้วยใบหน้าที่มี
รอยคล้ำใต้ตาเนื่องจากพยายามค้นหาข้อมูลในอินเทอร์เน็ตมา
ทั้งคืน เมื่อเอ่ยถามออกไปว่าจะขโมยชีวิตของคนอื่นได้อย่างไร
และขอให้ช่วยบอกรายละเอียดเพิ่มเติม คำตอบที่ได้รับกลับมามี
ก็เรียบง่ายมากจนทำให้เธอรู้สึกว่าการใช้เวลาไปกับการครุ่นคิดดู
เป็นเรื่องน่าอายไปเลย “ก็ด้วยการทรานสเฟอร์ไง” สีหน้าของโลกิ

ที่คล้ายกำลังบอกว่าถามเรื่องแน่นอนแบบนั้นมาได้ยังไง ทำเอาเธออึ้งจนคลายความกังวลลงทันที

“ตกลงซะมิด เรื่องนั้นก็สืบสนกันได้ไม่ใช่เหรอ ที่คุณจำได้เพราะต้องอธิบายเรื่องทรานสเฟอร์ให้ลูกค้าที่เข้ามาที่นี่ฟังทุกวัน หรอกน่า คนธรรมดาอย่างฉันจะไปเคยได้ยินเรื่องแบบนั้นได้ยังไง ลองไปถามคนที่เดินผ่านไปมาตามถนนดูสิ ว่าพวกเขารู้ไหมว่าการสลับร่างนั้นเรียกว่าทรานสเฟอร์ แต่ก็อย่างว่าแหละ แค่พูดถึงเรื่องการสลับร่างก็น่าจะถูกมองเป็นคนบ้าแล้ว”

“แต่ยังไงก็ต้องจำให้ได้ เพราะการออกเสียงคำศัพท์อย่างชัดเจนถือเป็นเรื่องสำคัญในการทำสัญญา”

“ต่อให้จำคำพูดตกลง ๆ นั้นได้ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นอยู่ดีนี่นา”

ซอสฮียอนอาจิมซ้อนลงไปกลางถ้วยจิกโก นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่เธอได้นั่งกินข้าวที่นี่ ตอนกินข้าวผัดครั้งแรกเธอประหม่อมามากจนช้อนที่ถืออยู่ในมือสั่นระริก เนื่องจากกลัวว่าอาจจะเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นทันทีที่เมล็ดข้าวเคลือบไขลื่น ๆ ถูกกลืนลงคอ แต่กลับไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลยแม้แต่หน่อย เธอจึงกินเข้าไปอีกคำ คำแล้วคำเล่าจนเกลี้ยงจาน เพราะคิดว่าอาจจะเป็นเพราะตัวเองกินน้อยเกินไปก็ได้ แต่โลกก็กล่าวว่าการทรานสเฟอร์จะเสร็จสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อกินอาหารและนอนหลับไปเท่านั้น เห็นว่า จะมีการสลับจิตวิญญาณกันทางประตูแห่งความฝันใช่ไหมนะ เธอจึงต้องกลับบ้านและบังคับตัวเองให้นอนทั้งที่นอนไม่หลับ

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่มียะไรเกิดขึ้นตามคาด เมื่อทดลองเป็นครั้งที่สองก็ยังได้ผลลัพธ์เหมือนเดิม และในครั้งที่สามนี้ ความตึงเครียดที่รู้สึกขณะตัดสินใจว่าจะไปที่ร้านอาหารอีกครั้งหลังจากครุ่นคิดอยู่นานจึงเบาบางลงไปบ้าง แต่ความสงสัยในใจของเธอกลับทวีคูณขึ้นราวกับหมอกหนาที่บ

‘หรือว่าคนคนนี้จะเป็ยแค่ักตัมตุนอย่างทีคิดจริง ๆ’

ขโมยชีวิตของคนอื่นได้จริง ๆ อย่างนั้นหรือ ไม่น่าไปเชื่อคำพูดแบบนั้นตั้งแต่แรก ทว่าแม้แต่ในขณะทีกำลังคิดเช่นนั้นของฮย็อนอาทีักโกจักโกขึ้นมามาหนึ่งข้อันเต็ม นีมันเรื่องบ้าบอแท้ ๆ

‘แต่...’

ไอ้คำว่า “แต่” นีละทีเป็นปัญหา แต่ถ้าเป็นไปได้จริง ๆ ละถ้าเป็นฮย็อนอาได้จริงละ

ข่าวเดตของยูอิลอุกับฮย็อนอาถูกรายงานเป็นครั้งคราวในพื้นที่ข่าวบันเทิง ส่วนใหญ่เป็นเรื่องเล็กน้อยในทำนองว่ายูอิลอุเคยไปหาฮย็อนอาถึงทีกองถ่ายตั้งแต่ก่อนมีข่าวเดตแล้ว มีคนเห็นรถทีดูอย่างไกรู้ว่าเป็นรถของยูอิลอุจอดอยู่หน้าบ้านของฮย็อนอา ยูอิลอุส่งรถกาแพไปให้ฮย็อนอาถึงทีกองถ่ายด้วยเป็นไครก็มองออกว่ายูอิลอุทุ่มเทให้ฮย็อนอาอย่างเต็มที่ และด้วยเหตุนี้จึงทำให้กระแสดความคิดเห็นของผู้คนส่วนใหญ่เปลี่ยนไปในช่วงเวลาเพียงไม่กี่วันเท่านั้น แฟนคลับจำนวนหนึ่งที่เคยต่อต้านการเดตของไอดอลในตอนแรก ต่างรวมพลกันเคลื่อนไหวด้วย

ประโยค “#ซัปพอร์ต_ยูอิอุ_คนคลั่งรัก” พวกเขามีความเห็นว่ามีเมื่อเทียบกับไอดอลที่ประกาศวิหีฟ้าแลบเพราะท้องก่อนแต่งโดยที่ไม่บอกอะไรแฟนคลับแล้ว การเผยให้เห็นช่วงเวลาที่ยากลำบากอย่างกะหงุกกะหิงแบบหมดเปลือกยังจะดีเสียกว่า ในขณะที่ยูอิอุกลายเป็นหนุ่มคลั่งรักภายใต้การปกป้องของแฟนด้อมกลุ่มหนึ่ง ฮย็อนอา ก็กลายเป็น “ศัตรูมหาชน” เพราะการชอบจากรักโรแมนติกของยูอิอุกับการชอบคนรักของเขาถือเป็นคนละประเด็นกันอย่างสิ้นเชิง ในสายตาของแฟนคลับที่ตัดคนรักของยูอิอุออกและเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในจุดนั้นแทน ฮย็อนอาเป็นเพียงอุปสรรคต่อการจินตนาการของพวกเธอเท่านั้น

ของฮย็อนอาเองก็อยากเข้าไปแทนที่ฮย็อนอาเช่นกัน หากทรานสเฟอร์สำเร็จก็อาจเกิดขึ้นได้จริง ๆ ความเพ้อฝันของเหล่าแฟนคลับอาจเป็นเพียงการละเมอเพ้อพก แต่ความเพ้อฝันของเธอเองคือแผนการสำหรับอนาคต

‘ยังงี้ก็ได้กินฟรีอยู่แล้วนี่นา ดีกว่าอยู่บ้านอย่างเดียวตอนนี้ก็มีที่ให้ให้ออกจากบ้านมาอยู่ได้แล้ว ก็แค่นั้น ไม่ใช่เพราะฉันเชื่อเรื่องไม่แน่นอนอย่างการทรานสเฟอร์อะไรนั่นสักหน่อยก็แค่รู้สึกดีที่ได้เห็นคนหน้าตาเหมือนฉันพูดด้วยท่าทางมั่นใจแค่นั้นเอง’

ของฮย็อนอาพยายามหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง เธอไม่ยกเลิกความรู้สึกผิดหวังของการทำอะไรด้วยความปรารถนาอันแรงกล้า

และต้องล้มเหลวอีกแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นข้อที่ตลกโปกฮาเกินไปมา
ในคราวนี้ก็ยังคงสั่นระริกเหมือนเดิม

“เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งกินก่อนที่ข้าจะกล่าวเนื้อหาในสัญญาสิ”

มือของซงฮย็อนอาที่กำลังนำข้อเข้าปากหยุดชะงัก

“อีกแล้วหรอ ไอ้ขั้นตอนยุ่งยากนั้นอะนะ”

“ถึงจะยุ่งยากแต่ก็ต้องทำ มิฉะนั้นอาจกลายเป็นปัญหา
เพราะสัญญาที่ไม่ยุติธรรมได้”

“ไม่ว่าเป็นปีศาจไง ปกติแล้วพวกปีศาจมักจะหลอกให้
คนทำสัญญาไม่ใช่หรอ”

“ตอนนี้อย่าได้กำลังทำงานของปีศาจ เพราะข้ามาบนโลก
โดยที่ไม่ได้รายงานเบื้องต้น หากทำสัญญาในหน้าที่จะถูกตำหนิได้
เพราะฉะนั้นเราจึงต้องดำเนินการตามขั้นตอนเพื่อไม่ให้กลายเป็น
สัญญาของปีศาจ”

“ปีศาจจะถูกตำหนิอย่างไรหรอ”

“สังคมชาวซาราทที่ไหนก็คล้ายๆ กันหมดแหละนะ เอาละ
จะเริ่มแล้วนะ”

ซงฮย็อนอาจำได้แล้วไม่ว่าตนจะพูดอะไรไปก็คงไม่มี
ประโยชน์ เพราะถึงแม้โลกจะตอบสิ่งที่ซงฮย็อนอาถามทุกอย่าง
แต่ก็ยังไม่เคยยอมรับความคิดเห็นของเธอเลย ซงฮย็อนอาจึง
จำต้องวางข้อลง โลกิกระแอมในลำคอ

“เอาละ จะเริ่มแล้วนะ ซงฮย็อนอา ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า

ก๊อปปี้แคต ตกลงทำสัญญาทรานสเฟอร์กับโลก ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า A เพื่อแลกกับการส่งมอบเรซีพีแห่งจิตวิญญาณของเป้าหมายหรือ B จำนวนหนึ่งที่ การทรานสเฟอร์จะแลกเปลี่ยนองค์ประกอบทางกายภาพและสิ่งแวดล้อมทั้งหมดระหว่างก๊อปปี้แคตและ B อย่างไรก็ตาม การทรานสเฟอร์จะไม่รับผิดชอบต่อการเปลี่ยนแปลงทางสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากการกระทำของก๊อปปี้แคตหลังจากตกลงทำสัญญา ในกรณีที่ต้องการยกเลิกสัญญาหลังทำการทรานสเฟอร์ B สามารถเข้ามาที่ร้านก๊อปปี้แคตเพื่อรับประทานอาหารซึ่งปรุงจากเรซีพีแห่งจิตวิญญาณได้ระยะเวลาที่ยกเลิกสัญญาได้คือภายในหนึ่งเดือนนับจากเวลาที่ทำการทรานสเฟอร์ ในระหว่างนั้นก๊อปปี้แคตและ B จะมาที่ร้านก๊อปปี้แคตซึ่งเปิดตั้งแต่เช้าตรู่ทุกวันในเวลาหกโมง หกนาที่ หกวินาที ได้อย่างไม่มีข้อจำกัด หลังจากยกเลิกสัญญาแล้ว ก๊อปปี้แคตและ B จะยังทำการทรานสเฟอร์กับผู้อื่นได้อีก แต่ทำการทรานสเฟอร์ระหว่างคู่สัญญาเดิมไม่ได้”

เสียงของโลกไหลยเข้าไปได้ดิดหนึบในแก้วหูของซองฮย็อนอา สำเนียงอันเป็นเอกลักษณ์ของโลกที่อ่านประโยคยืดยาวโดยแบ่งวรรคเป็นระยะนั้นให้ความรู้สึกเหมือนเป็นลูกอมบ๊อบบิงผสมกับไอศกรีม โชคดีที่โลกมีน้ำเสียงน่าฟัง เพราะถ้าไม่อย่างนั้นเธอคงเบื่อมากจนทนไม่ไหวแน่

“ทำไมถึงต้องพูดเรื่องง่าย ๆ ให้ยืดยาวขนาดนั้นด้วยนะ